

Rajtunk Trianon árnyéka

2012 október 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A második világháború után létrejött nemzetközi pénzügyi rendszert hosszú ideig divatos volt aranydeviza-standardnak titulálni, noha a komoly elemzők az első perctől kezdve számoltak azzal, hogy az előbb-utóbb az aranytól elszakított dollárstandarddává válik.

Keynes kísérletét, egy mind a túlzott fizetésimérleg-deficitet, mind a túlzott többletet hatékonyan meggátolni képes elgondolását egy soknemzetiségű klíringre, er?b?l lesöpörték.

Az er?t az USA akkori dominanciája adta. Eleve számolva az id?r?l id?re automatikusan létrejöv? fizetésimérleg-problémákkal, s azok zavaró hatásainak elhárítására hozták létre az IMF-et. Az IMF szolgáltatja intézményileg azt a biztonságot, amit Keynes modelljében maga a rendszer adott volna. Az akkori világgazdaság két fajsúlyos szerepl?je közül a gyengébbik (Németország nélküli) Európa azt a biztosítékot kapta, hogy az IMF élére mindig európai vezérigazgató kerül. Érdeemes elgondolkodni azon, hogy európaiként mindig francia személyek lettek az IMF vezérigazgatói. A négy legutóbbi esetben Jacques de Larosier, majd Michel Camdessus, akit a székben Strauss-Kahn követett, és most ismét franciára esett a választás Christine Lagarde személyében.

E neves szakemberek el?z?leg vagy IMF-es mandátumuk után saját hazájuk jegybankelnökei vagy pénzügyminiszterei voltak. Az Egyesült Királyság amerikai zsebben volt már régóta, a kontinensen pedig a második világháború után nem tekinthet? véletlennek, hogy éppen a franciákra esett a domináns amerikai választása. Lévén rajtuk kívül kés?bb is csak a hajdani NSZK képviselt jelentékeny világgazdasági súlyt, de a hatalmi képletbe nem lehetett beleilleszteni. Az IMF illeten felállása ugyanis egyértelm?en a második világháború f? nyugati gy?ztesének, az USA-nak kedvezett, de az IMF elfranciásításán keresztül európai pénzügy-politikai f?szerepl?ként az els? világháború utáni feltételek meghatározását ügödönt?ként vezényl? Franciaország jutott kulcspozícióba. A kissé hosszúra nyúlt okfejtésre azért volt szükség, hogy némiképpen megértsük Christine Lagarde regnáló IMF-vezérigazgató ellentmondásos nyilatkozatait, és a nyilatkozatokkal hol szinkronban lév?, hol azt homlokegyenest tagadó IMF-es gyakorlatot.

Az IMF intézményi hivatása, hogy fizetési nehézségekkel küzd? országait átmenetileg forrásokhoz juttassa, majd a forrásokért cserébe olyan gazdaságpolitikai intézkedéseket kérjen, amelyek segítségével a fizetési helyzetük stabilizálható. Ezek többnyire megszorítások. 1989 óta a politika dimenziója kiegészült azzal, hogy hallgatóságos vállalásként a globalista er?k érdekeit szolgálva a gazdaságok „rendbetételére” az IMF privatizációt, deregulációt

és liberalizációt követelt, megkönnyítve a bajban lévő országok belpiacára a globalisták könnyű és gyors tőkemegtérüléssel kecsegtető behatolását. Így nem maga az IMF követelte a megszorításokat, hanem megtette azt helyette a behatoló globális tőke, amely profítként és kamatként elszívta az adóztatható jövedelmek nagy részét. Rövid távra valóban elállt némi egyensúly és javulás is, köszönhetően a privatizációs bevételeknek. A globalizálódást azonban később a legtöbbször még nagyobb egyensúlytalanság követte, aminek eredménye az IMF által javasolt újabb és újabb megszorítás lett. A sorozatos kudarcokat felismerve jelentette ki Christine Lagarde néhány hónapja, majd ismételte meg a közelmúltban, hogy a megszorítások politikája nem vezet sehova, mert a gazdasági kilábalás nem sprint, hanem hosszútávfutás lesz. Az utóbbi kijelentés hat év válság után nem látszik elkapkodottnak. Most éppen a görög helyzet kapcsán kardoskodott azért, hogy a feltételeken úgy kellene enyhíteni, hogy a görögök kapjanak további két év haladékot az államkasszájukon keresztül a bankokba pumpált pénzekért cserébe. Azaz legyen idejük arra, hogy folyamatosan zuhanó gazdaságukat végre növekedési pályára állíthassák.

A görögökkel szembeni lágy szívesség haragot váltott ki a német pénzügyminiszterből, aki nem óhajt pardont adni a görögöknek. A szomszédos Románia elzű kormányát megszorításokba hajszolták, s ez a bukását okozta. Nem volt irgalom, a közszolgálat létszámával együtt béreket és nyugdíjakat kellett csökkenteniük. Történetesen ez volt az első román kormányzat, amelyik néhány ponton megértően viselkedett kisebbségi és partnerségi ügyekben hazánkkal. A Ponta-kormány visszaállt a hagyományos magyar kártyával operáló stílusra. Az IMF-feltételekből kifizetéseket kaptak, a költségvetési hiány lehet néhány tizeddel rosszabb, visszakaphatják elvett bérük egy részét a közszolgák, beleértve a pedagógusokat is, pedig Románia a szigorúbb stand by hitelkeretet kapja, amellyel állandó IMF-ugráltatás jár. Lazább gúzsban a tánc is könnyebb, legyen reménye Pontának, hogy decemberben a választásokat is megnyeri. Hazánk az iskolapéldája az IMF-regulák teljes kudarcának. 1981 óta vagyunk tagjai a szervezetnek. Azóta ez az ötödik vendégszereplésük nálunk, ebből az eddigi négy alkalommal stand by hitelt nyújtottak, és feltételeket diktáltak. Az általuk javallt feltételrendszerben a magyar gazdaság emberemlékezet óta a leglassúbb növekedési ütemet mutatja, gyakorlatilag stagnál. (A rendszerváltás utáni átlagos 1,5 százalékos növekedés inkább csak statisztikai jelzése a növekedésnek.) Ráadásul legutóbb hazánk nem pénzáttalással járó stand by hitelt kért, mert nem forrásra, hanem piaci működési biztonságra van szükségünk, például a spekulatív támadások kivédésére. Az IMF viszont kitartóan mégis stand by feltételeket ajánl, azaz megszorításokat, tehát további stagnáltatást növekedés helyett. Talán nem túlzott a kijelentés, hogy a Trianonban elkövetett gáztett hazánk ellen nagyon hosszú árnyékot vetett. Christine Lagarde és az IMF is azon dolgozik, hogy az évszázados árnyék továbbra is rajtunk maradjon.

magyarhirlap.hu - Boros Imre

Ajánló

